

memoru, susuro kaj flirto. Kaj la korekta diro de la magiaj vortoj ankaŭ tre gravas – neniam forgesu la sorĉiston Barufon, kiu diris ‘so’ anstataŭ ‘fo’ kaj trovis sin sur la planko kun bizono surbruste.”

Tre malfacilis. Hari kaj Ŝemus susuradis kaj flirtadis, sed la plumo, kiun ili devis sendi kontraŭĉiele, simple kuŝis sur la skribtablo. Ŝemus malpacienkis tiom, ke li ŝovis la plumon per sia vergo, kaj ĝin ekflamigis – Hari devis estingi ĝin per sia ĉapelo.

Ron ĉe la apuda tablo ne multe pli bonŝancis.

“*Vingardium Leviosa!*” li kriis, svingante siajn longajn brakojn kiel ventmuelilo.

“Vi misdiras tion,” Hari aŭdis Hermionan knali. “Estas ‘Vin-gaar-dium Levi-oo-sa’, prononcu la ‘gar’ sufiĉe longe.”

“Do<i> </i>faru ĝin vi, se vi estas tiel saĝa,” Ron defiis. Hermiona kunrulis la manikojn de sia robo, flirtigis sian vergon, kaj diris ‘*Vingardium Leviosa!*’”

Ilia plumo altiĝis de la tablo kaj ŝvebis je metro super iliaj kapoj.

“Ho, bone farite!” kriis prof. Flirtmeĉo aplaŭdante, “Ĉiu rigardu ĉi tie, sinjorino Granĝer sukcesis en tio!”

Ron ege malbonhumoris antaŭ la fino de la klaso.

“Ne mirindas ke neniu povas elteni ŝin,” li diris al Hari dum ili puŝis sin antaŭen en la homoplenan koridoron, “Ŝi estas koŝmaro, verdire.”

Iu puŝis sin kontraŭ Hari, hastante preter li. Estis Hermiona. Hari ekvidis ŝian vizaĝon – kaj miris vidante, ke ŝi ekploris.

“Mi supozas, ke ŝi aŭdis vin.”

“Do kio?” diris Ron, sed li aspektis iom maltrankvila. “Ŝi certe jam rimarkis, ke ŝi ne havas amikojn.”

Hermiona ne alvenis al la sekvanta klaso, kaj ne vidiĝis dum la posttagmezo. Survoje al la Granda Halo por la Halovina festo, Hari kaj Ron subaŭdis Parvati Patil diri al sia amikino Lavenda, ke Hermiona ploris en la knabina necesejo kaj volis resti sola. Ron aspektis eĉ pli embarasite pri tio, sed post momento, ili eniris la Grandan Halon, kie la Halovinaĵ dekoracioj puŝis Hermionan el iliaj pensoj.

Mil vivaj vespertoj flirtis el la muroj kaj plafono dum pliaj mil rondflugis super la tabloj kiel malaltaj nigraj nuboj, farante ke la kandeloj en la kukurboj flagradis. La manĝaĵoj aperis subite sur la oraj teleroj, kiel okazis dum la semestrokomenca bankedo.

Hari ĵus servis al si bakitan terpomon, kiam prof. Ciuro ekkuris en la halon kun sia turbano malrekta kaj sia vizaĝo terurita. Ĉiuj gapis dum li atingis la seĝon de prof. Zomburdo, kaj anhelis, “Trolo – en la karceroj – pensis, ke vi devas scii tion.”